

Arrest

nr. 258 316 van 16 juli 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. EL MOUDEN
Emiel Banningstraat 6
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 26 februari 2021 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 januari 2021 tot intrekking van het verblijfsrecht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 maart 2021 met referentenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. RAHOU, die *loco* advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 februari 2016 dient de verzoekster, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, bij de Belgische ambassade te Abidjan (Ivoorkust) een visumaanvraag in met het oog op de gezinshereniging met haar echtgenoot, de heer A.B.R., die de Duitse nationaliteit heeft. Op 1 april 2016 wordt deze visumaanvraag goedgekeurd.

Op 22 oktober 2018 geeft de procureur des Konings een negatief advies inzake de erkenning van de huwelijksakte van de verzoekster.

Op 23 oktober 2018 weigert de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Lokeren de erkenning van de buitenlandse huwelijksakte.

Op 12 februari 2019 vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken aan de burgemeester van Lokeren om volgende brief aan de verzoekster te betekenen:

"(...)

Geachte mevrouw

In het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 74/20, §2, tweede alinea van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het volgende bepaalt: 'Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.', staat het u vrij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats.

U dient deze documenten over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats, ten laatste 15 dagen na de betekening van dit schrijven.

(...)"

De verzoekster nam op 14 februari 2019 kennis van deze brief.

Op 5 maart 2019 melden de Dienst Andere Nationaliteiten van de stad Lokeren dat de verzoekster nog niet is langs gekomen ondanks de betekende instructies van 14 februari 2019 en ondanks dat zij ten laatste binnen de 15 dagen na de betekening bijkomende documenten diende binnen te brengen.

Op 15 januari 2021 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) tot de intrekking van het verblijfsrecht. Dit is de bestreden beslissing, die aan de verzoekster op 29 januari 2021 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

In uitvoering van artikel 74/20 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er het verblijf van:

Naam: K. (...)

Voorna(a)m(en): V. (...)

Nationaliteit: Ghana

Geboortedatum: (...).1980

Geboorteplaats: A. (...)

Identificatienummer in het Rijksregister² xxx

Verblijvende te: (...)

ingetrokken

Reden van de beslissing:

Art. 74/20, §2, van de wet van 15.12.1980:

Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging tot toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvragen, voor het verkrijgen van deze machtiging of voorde erkenning van deze toelating valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Betrokkene bekwam de F-kaart op 20.06.2016, kennelijk gewoon op basis van het voorleggen van haar paspoort voorzien van een visum C, afgeleverd in het kader van richtlijn 2004-38. Ze bekwam de F-kaart als echtgenote van de Duitse onderdaan, A. B., R. (...).

Ter staving van de aanvraag gezinshereniging werd een 'Certificate of Marriage' voorgelegd opgemaakt op 28.10.2015. Het parket voerde een onderzoek naar dit huwelijk en adviseerde vervolgens negatief naar de stad Lokeren toe om het huwelijk te erkennen. Dat advies dateert van 22.10.2018. De stad Lokeren nam daarop de beslissing het huwelijk niet als rechtsgeldig te kunnen erkennen. Die beslissing

dateert van 23.10.2018. Daarop volgde onze brief, op 12.02.2019 opgemaakt, waarin wij betrokkene verwittigen van het intrekken van haar verblijfsrecht overeenkomstig art. 74/20. Deze brief werd aan mevrouw betekend op 14.02.2019. Betrokkene heeft geen enkele reactie gegeven, noch op het negatief advies van het parket, noch op de niet erkenning van de huwelijksakte, noch op onze brief waarin wij stellen te overwegen om het verblijfsrecht terug in te trekken. Ook de weigering van het verblijfsrecht van de dochter, in functie van de vermeende stiefvader, is niet betwist door betrokkene (beslissing van 12.02.2019). Wij gaan er dus van uit dat zij niet betwist geen huwelijksband te hebben met de referentiepersoon.

Vandaar dat wij heden tot de conclusie komen dat wij het standpunt van het parket en de stad Lokeren wensen te volgen en bijgevolg de geldigheid van de huwelijksakte van betrokkene niet wensen te erkennen op basis van art. 27, art. 18 en art. 21 van de IPR-code.

Uit het onderzoek van het Parket blijkt immers dat het afsluiten van het huwelijk er nooit op gericht was om een duurzame levensgemeenschap aan te gaan met elkaar, maar dat het huwelijk er enkel op was gericht om verblijfsrechterlijk voordeel voor betrokkene te bekomen (art. 18 IPR). De erkenning van dit huwelijk zou ook kennelijk onverenigbaar zijn met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Uit het dossier kan bovendien niet blijken dat betrokkene beroep zou aangetekend hebben tegen deze beslissing tot niet-erkenning van het huwelijk.

Alhoewel de akte op zich dus niet vervalst is, blijkt het huwelijk wel onder valse voorwendsels te zijn aangegaan. Betrokkene heeft de akte wel degelijk voorgelegd om op onrechtmatige wijze een verblijfsrecht te kunnen claimen in België. Dat maakt het uiteraard frauduleus. Concreet wil dit dus zeggen dat betrokkene onrechtmatig beroep heeft gedaan op art. 40bis. Betrokkene is zodoende eigenlijk nooit een familielid van een EU-burger geweest, gezien het afgesloten huwelijk onrechtmatig werd afgesloten.

Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig het verblijf van een persoon in te trekken, dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 12.02.2019 om haar humanitaire elementen kenbaar te maken. Er werd gevraagd overeenkomstig art. 74/20 om nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende de huidige situatie. Meer bepaald werd gevraagd naar humanitaire elementen die van belang zouden zijn voor het verder zetten van het verblijfsrecht. Betrokkene kreeg 15 dagen om bewijsstukken voor te leggen. Betrokkene ging niet in op de uitnodiging en bracht ook nadien geen enkel stuk binnen dat dienstig is in de overweging tot het intrekken van het verblijfsrecht.

Bij gebrek aan medewerking van betrokkene hebben wij geen kennis kunnen nemen van eventueel humanitaire bezwaren voor het nemen van deze intrekkingbeslissing.

In hoeverre betrokkene toch een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben met haar vermeende echtgenoot kan aan de hand van de gegevens in het dossier niet worden vastgesteld. De vermeende echtgenoten zijn officieel nog op hetzelfde adres gevestigd, echter in hoeverre zij daadwerkelijk een gezinscel vormen, als man en vrouw samenleven in de zin van het woord, kan enkel op basis van die samenwoning niet worden vastgesteld. Het kan uiteraard een positief element zijn, echter het kan evengoed zijn dat zij een woning delen zonder een gezinscel te vormen. Intussen is een kind van betrokkene, haar moeder komen vergezellen in België. Het kind heeft tot op heden het verblijfsrecht niet bekomen. In die zin is deze intrekkingbeslissing dus geen inbreuk op het gezinsleven van betrokkene en haar minderjarige kind, zij kunnen zich gezamenlijk elders vestigen en hun gezinsleven aldaar verder zetten. Betrokkene verblijft intussen reeds sinds 2016 in België. In verhouding tot haar leeftijd is dat echter niet onnoemelijk lang. Zij heeft een veelvoud van jaren van haar leven elders doorgebracht, in die zin vormt de duur van het verblijf van betrokkene in België onvoldoende reden om deze beslissing niet te nemen. Wat betreft betrokkenes familiebanden en culturele of sociale banden in het land van herkomst is er ons evenmin iets negatief bekend. Gezien de leeftijd waarop ze naar België kwam is het redelijk te stellen dat ze de taal of talen van haar land van herkomst nog voldoende beheerst om terug aansluiting te kunnen vinden in de vertrouwde omgeving van weleer. Het zal natuurlijk wat aanpassing vragen. Het is echter redelijk te stellen dat ze er kan terugvallen op haar oude netwerk van vrienden en familie, niets wijst er op dat geen van die sociale contacten van toen, zich nog in het land van herkomst zouden bevinden. Het feit dat ze zich, jaren nadat ze zich in België had gevestigd, heeft laten vervoegen door een minderjarige dochter bewijst ook wel impliciet dat ze al die jaren contact heeft gehouden met

het thuisfront. Niets sluit uit dat ze de familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst terug aanhaalt/herstelt zoals voorheen.

*De verblijfsrecht wordt ingetrokken op basis van art. 74/20 van de wet van 15.12.1980.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

De verzoekster heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tijdig in kennis gesteld van haar wens om geen synthesesmemorie neer te leggen. Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 39/79, 62 en 74/20 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 2 van de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel.

Het eerste middel wordt als volgt onderbouwd:

"Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 bepalen dat de beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De bestreden beslissing maakt een bestuurshandeling uit in de zin van art. 1 van de vermelde wet van 19.07.1991. De bestreden beslissing is immers een "eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursdaden [...]"

Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 bepaalt dat de betrokken bestuurshandelingen "uitdrukkelijk" moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen.

Artikel 3 van dezelfde wet legt het bestuur de verplichting op om de genomen beslissing op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De artikelen 2 en 3 van de Motiveringswet stellen derhalve dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische gronden dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Een gelijkaardige motiveringsverplichting wordt tevens opgelegd door artikel 62 van de wet van 15.12.1980, waardoor de administratieve beslissingen met redenen omkleed dienen te worden.

De term "afdoende", bevestigd door de rechtspraak van de Raad van State, vereist dat de deugdelijke motivering meer is dan een loutere abstracte en vormelijke stijlformule. De motivering moet pertinent zijn, d.w.z. duidelijk te maken hebben met de beslissing. Zij moet daarenboven draagkrachtig zijn, d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene ook in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen. In die zin dient de afdoende motivering in concreto beoordeeld te worden (R.v.St., nr 22.896 van 01.02.1983; R.v.St., nr. 76.565 van 21.10.1998; R.v.St., nr. 43.259 van 09.06.1993; R.v.St., 43.852 van 12.08.1993; R.v.St., nr. 43.556 van 30.06.1993).

Met de term "afdoende" wordt tevens verwezen naar het feit dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt

gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid bijvoorbeeld beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen tevens te worden vernietigd.

De motivering moet in dit opzicht draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat zij voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing.²

Artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen artikel 2 en 3 van de wet van 29.07.1991, stellen uitdrukkelijk dat in de motivering van de akte de feitelijke en juridische gronden dienen te worden opgenomen.

Dat deze motivering overigens afdoende dient te zijn.

In de bestreden beslissing wordt niet uitdrukkelijk gemotiveerd om welke reden verwerende partij het huwelijk van verzoekster niet erkent. Verwerende partij beperkt zich tot een verwijzing naar het advies van het Parket dd. 22.10.2018 en de beslissing van de Stad Lokeren dd. 23.10.2018.

Verwerende partij laat na de bestreden beslissing in extenso te motiveren en alle nuttige en juiste feitelijke gegevens in overweging te nemen nu zij zich baseert op een advies van het Parket, dat dateert van 22.10.2018 en een beslissing van de Stad Lokeren, dat dateert van 23.10.2018.

Verwerende partij moet nochtans, bij het nemen van een welbepaalde beslissing, niet alleen relevante feiten correct en volledig vast te stellen, waarden en interpreteren, maar moet ook zich van alle relevante gegevens op de hoogte stellen, desgevallend door de rechtsonderhorige mondeling of schriftelijk te horen of nadere informatie in te winnen.³

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat ze een schrijven hebben gericht aan verzoekster op 12.02.2019 met de vraag bijkomende stukken te bezorgen aangaande artikel 74/20 Vreemdelingenwet. Toch gaat verwerende partij pas op 15.01.2021, twee jaar later, over tot het intrekken van het verblijf van verzoekster. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de verwerende partij zich van alle relevante en recente feitelijke gegevens heeft op de hoogte gesteld.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft aldus nagelaten de voorliggende gegevens op een correcte wijze te beoordelen en is ten gevolge van de voornoemde schendingen tot een onredelijk besluit gekomen, met name de intrekking van het verblijf aan verzoekster.

De verwerende partij steunt zich immers niet op concrete feitelijke gegevens, maar verwijst in algemene bewoordingen naar 'het advies van het Parket en de beslissing van de Stad Lokeren', zonder dat verzoekster in de mogelijkheid gesteld wordt om na te gaan op welke feitelijke gegevens dit werd gesteund en in welke mate deze beoordeling dan correct zou zijn.

Verwerende partij is van oordeel de intentie van verzoekster niet gericht zou zijn op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap doch zou zij enkel uit zou zijn op een verblijfsrechtelijk voordeel.

Evenwel kan er niet worden ontkend dat er in hoofde van verzoekster en haar partner wel degelijk een duurzame levensgemeenschap bestaat, nu zij al meer dan 6 jaar een koppel vormen en duurzaam samenwonen. Verzoekster verwijst ook naar stuk 2 waaruit blijkt dat zij een gezamenlijke kindervens koesteren en al meer dan een jaar zwanger trachten te worden. Dit attest dateert van voor de hier bestreden beslissing en toont duidelijk aan dat verzoekster en haar echtgenoot niet enkel duurzaam samenwonen maar ook gerichte toekomstplannen hebben.

Verwerende partij laat na in concreto te motiveren waarom zij van mening is dat er in casu geen duurzame levensgemeenschap zou zijn. Zij beperkt zich tot de melding dat conform art 21 WIPR elke Belgische overheid een huwelijk kan weigeren te erkennen. Dit maakt een gebrekkige motivering uit. Het huwelijk werd destijds aanvaard door de verwerende partij, en is bovendien nog steeds een vaststaand feit. Het visum gezinshereniging werd toegekend, en aan verzoekster werd een verblijfsrecht toegekend als echtgenote van een Duitse onderdaan. Tot op heden werd het huwelijk van verzoekster

niet nietig verklaard, noch werd een procedure in die zin opgestart door het Openbaar Ministerie of door de echtgenoot van verzoekster. Verzoekster verwijst tevens naar rechtspraak daaromtrent, meer bepaald arrest van 6 juli 2018, gekend onder nummer nr. 206 607, waarbij geoordeeld werd dat het kennelijk onredelijk is dat de Dienst Vreemdelingenzaken overgaat tot intrekking van het verblijfsrecht terwijl DVZ zelf eerder de huwelijksakte erkende zonder het oordeel van de rechtbank van eerste aanleg inzake het schijnhuwelijk af te wachten.

Verzoekster heeft haar raadsman bovendien uitdrukkelijk de instructie gegeven een verzoekschrift erkenning huwelijk neer te leggen bij de hiervoor bevoegde Rechtbank.

Verwerende partij heeft het aldus niet nodig gevonden ook maar enig onderzoek te voeren en negeert het feit dat verzoekster tot op heden samenwoont met haar echtgenoot. Zij vormen ondertussen meer dan zes jaar een duurzaam koppel en hebben, zoals blijkt uit stuk 2, gerichte toekomstplannen.

Verwerende partij verwijst verder voor haar redenering naar de beslissing tot weigering van erkenning van het huwelijk door de Ambtenaar van de Burgerlijke Stand, maar concretiseert aldus verder niet.

Hoe kan de verwerende partij ernstig stellen dat zij het dossier volledig en gestoeld op correcte en volledige gegevens beoordeelt, wanneer zij sinds 22.10.2018 en dus over een periode van 2 jaar en half(!) geen enkel nieuw feitelijk gegeven mee in rekening neemt voor de beoordeling van de zaak, maar eigenlijk enkel verwijst naar het negatief advies van het Parket dd. 22.10.2018... De materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel zijn derhalve, op verschillende punten in de bestreden beslissing, geschonden.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoekende partij acht voormelde regels geschonden nu in de bestreden beslissing niet uitdrukkelijk wordt gemotiveerd om welke reden de gemachtigde het huwelijk niet heeft erkend.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan werd besloten tot de intrekking van het verblijf en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, dewelke de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 20.06.2016 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, als echtgenote van een Duitse onderdaan, op basis van een huwelijk.

Door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie diende evenwel te worden vastgesteld dat de ambtenaar van de burgerlijke stand te Lokeren op 23.10.2018 weigerde om het buitenlandse huwelijk van de verzoekende partij te erkennen, dit op redenen van schijnhuwelijk.

Uit zorgvuldig onderzoek werd, na negatief advies van het parket van de procureur des Konings, vastgesteld dat het huwelijk van de verzoekende partij niet was afgesloten met het oog op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, doch enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel in hoofde van de verzoekende partij.

Gelet op voorgaande vaststellingen heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 15.01.2021 allerminst kennelijk onredelijk in toepassing van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat de verzoekende partij fraude heeft gepleegd of minstens “andere onwettige middelen heeft gebruikt”, dewelke hebben bijgedragen tot het verkrijgen van een verblijfsrecht in het Rijk.

Artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

§ 1. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, aangevraagd krachtens deze wet, weigeren wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die bijdragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 3. De minister of zijn gemachtigde geeft de vreemdeling van wie het verblijf met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2 is geweigerd of ingetrokken het bevel om het grondgebied te verlaten.

§ 4. De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde specifieke controles uitvoeren of laten uitvoeren als er gegronde vermoedens zijn van fraude of van het gebruik van andere onwettige middelen.

Verweerder merkt in dit kader op dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de bestreden beslissing op gedegen wijze werd vastgesteld dat het aanwenden van een schijnhuwelijk, met het oog op het verwerven van verblijfsrecht, duidelijk blijkt geeft van frauduleuze intenties in hoofde van de verzoekende partij.

Louter volledigheidshalve benadrukt verweerder dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uiteraard niet bevoegd is om zich om de weigering tot erkenning van het buitenlands huwelijk te onderzoeken. In dit kader dient te worden gewezen op artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet dat de rechtsmacht van de Raad bepaalt.

Verweerder vestigt de aandacht op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, Contentieux administratif, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: "De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen." Artikel 39/2, § 2 van de vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

In de mate het enig middel van de verzoekende partij er op gericht is om door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te doen vaststellen dat de bestreden beslissing ten onrechte op de weigering van erkenning van het buitenlandse huwelijk is gesteund, beoogt de verzoekende partij (minstens impliciet) om vaststelling van schijnhuwelijk als dusdanig ter beoordeling aan Uw Raad voor te leggen.

In de mate waarin het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de Staatssecretaris onterecht het huwelijk van verzoekende partij als in strijd met de openbare orde heeft verklaard daar in hoofde van verzoeker het doel het verwerven van een verblijfsrecht in België betreft, moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387).

Het onderdeel van het middel van verzoekende partij dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur zijn huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878).

Verweerder besluit dat op heden -gelet op de vaststaande weigering van erkenning van het huwelijk, om reden van schijnhuwelijk- geen ernstige betwisting kan gevoerd worden over het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie allerminst kennelijk onredelijk heeft vastgesteld dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij werd bekomen op grond van frauduleuze intenties.

De verzoekende partij laat in haar middel verder uitschijnen dat de bestreden beslissing op een onvolledig dossier zou gestoeld zijn. Concreet wijst de verzoekende partij immers op het feit dat geen rekening werd gehouden met alle nuttige en juiste feitelijke gegevens van verzoekende partij.

Dienaangaande benadrukt verweerder dat uit de objectieve stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op 12.02.2019 uitdrukkelijk werd uitgenodigd, om alle relevante stukken bij te brengen in het kader van de verdere beoordeling van haar verblijfsrecht.

Door de verzoekende partij werd geen enkel stuk binnengebracht.

In de gegeven omstandigheden is de verzoekende partij uiteraard slecht gekomen om voor te houden dat de bestreden beslissing niet gesteund zou zijn op alle nuttige en feitelijke gegevens.

Verweerder benadrukt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie wel degelijk op gedegen wijze, en zulks volkomen in overeenstemming met artikel 74/20, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet onderzoek werd gevoerd naar de aard en de hechtheid van de gezinsband van de verzoekende partij, met de duur van het verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Daar waar uit de motieven van de bestreden beslissing zeer duidelijk blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie rekening werd gehouden met alle specifieke elementen van het dossier van de verzoekende partij, zoals deze konden worden vastgesteld op basis van de beschikbare stukken van het administratief dossier, én de verzoekende partij geen kritiek formuleert jegens die concrete motieven, kan de verzoekende partij zich uiteraard niet ernstig beperken tot de bewering dat de bestreden beslissing niet-afdoende gemotiveerd is.

De verweerder merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat diende te worden besloten tot de intrekking van het verblijf van verzoekster en haar twee minderjarige kinderen.

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het eerste middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

3.3. Beoordeling

De verzoekster beroept zich onder meer op een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet.

De zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid slechts na afweging van alle relevante gegevens van de zaak een beslissing mag nemen (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De bestuursbeslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette afweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoende en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"§ 1 (...)

§ 2 Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn

verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

§ 3 (...)

§ 4 (...)"

Middels de thans bestreden beslissing wordt verzoeksters verblijfsrecht als echtgenote van een EU-onderdaan, dat op 20 juni 2016 werd vastgesteld door de afgifte van een F-kaart, ingetrokken. De gemachtigde maakt hierbij toepassing van artikel 74/20, §2, van de Vreemdelingenwet. Of dit *in casu* de correcte rechtsgrond is om het verblijfsrecht van een familielid van een Unieburger in te trekken, staat in het kader van het onderhavige beroep niet ter betwisting tussen de partijen, zodat de Raad er ook geen uitspraak over kan doen en hij zich bij zijn beoordeling dient te baseren op de bepalingen van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet, die de juridische grondslag vormen van de thans bestreden intrekkingsbeslissing.

Artikel 74/20, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde het verblijfsrecht “kan” intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Gelet op het woordgebruik “kan” betreft het een loutere mogelijkheid, doch geen verplichting om in voorkomend geval over te gaan tot de intrekking van het verblijfsrecht. De gemachtigde beschikt dan ook over een discretionaire bevoegdheid om al dan niet een intrekkingsbeslissing te treffen.

Artikel 74/20, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet verplicht de gemachtigde ertoe om rekening te houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst, “wanneer [hij] overweegt” om het verblijfsrecht in te trekken. Dit houdt in dat de gemachtigde rekening moet houden met deze elementen, zelfs indien de gemachtigde op grond van artikel 74/20, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet meent dat er gebruik gemaakt is van valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten of fraude of andere onwettige middelen. Met andere woorden komt het op grond van het tweede lid van artikel 74/20, §2, van de Vreemdelingenwet aan de gemachtigde toe te beoordelen of hij gelet op het onderzoek van de voormelde elementen alsnog afziet van de intrekking van het verblijfsrecht. Artikel 74/20, § 2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet heeft zodoende betrekking op de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van de gemachtigde om het verblijfsrecht al dan niet in te trekken.

In de bestreden beslissing wordt dienaangaande als volgt gemotiveerd:

“Om overeenkomstig art. 74/20, §2 rechtmatig het verblijf van een persoon in te trekken, dient rekening gehouden te worden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van haar verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst. In dit verband werd betrokkene aangeschreven op 12.02.2019 om haar humanitaire elementen kenbaar te maken. Er werd gevraagd overeenkomstig art. 74/20 om nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende de huidige situatie. Meer bepaald werd gevraagd naar humanitaire elementen die van belang zouden zijn voor het verder zetten van het verblijfsrecht. Betrokkene kreeg 15 dagen om bewijsstukken voor te leggen. Betrokkene ging niet in op de uitnodiging en bracht ook nadien geen enkel stuk binnen dat dienstig is in de overweging tot het intrekken van het verblijfsrecht.

Bij gebrek aan medewerking van betrokkene hebben wij geen kennis kunnen nemen van eventueel humanitaire bezwaren voor het nemen van deze intrekkingsbeslissing.

In hoeverre betrokkene toch een beschermenswaardig gezinsleven zou hebben met haar vermeende echtgenoot kan aan de hand van de gegevens in het dossier niet worden vastgesteld. De vermeende echtgenoten zijn officieel nog op hetzelfde adres gevestigd, echter in hoeverre zij daadwerkelijk een gezinscel vormen, als man en vrouw samenleven in de zin van het woord, kan enkel op basis van die samenwoning niet worden vastgesteld. Het kan uiteraard een positief element zijn, echter het kan evengoed zijn dat zij een woning delen zonder een gezinscel te vormen. Intussen is een kind van betrokkene, haar moeder komen vergezellen in België. Het kind heeft tot op heden het verblijfsrecht niet bekomen. In die zin is deze intrekkingsbeslissing dus geen inbreuk op het gezinsleven van betrokkene en haar minderjarige kind, zij kunnen zich gezamenlijk elders vestigen en hun gezinsleven aldaar verder zetten. Betrokkene verblijft intussen reeds sinds 2016 in België. In verhouding tot haar leeftijd is dat

echter niet onnoemelijk lang. Zij heeft een veelvoud van jaren van haar leven elders doorgebracht, in die zin vormt de duur van het verblijf van betrokkene in België onvoldoende reden om deze beslissing niet te nemen. Wat betreft betrokkenes familiebanden en culturele of sociale banden in het land van herkomst is er ons evenmin iets negatief bekend. Gezien de leeftijd waarop ze naar België kwam is het redelijk te stellen dat ze de taal of talen van haar land van herkomst nog voldoende beheerst om terug aansluiting te kunnen vinden in de vertrouwde omgeving van weleer. Het zal natuurlijk wat aanpassing vragen. Het is echter redelijk te stellen dat ze er kan terugvallen op haar oude netwerk van vrienden en familie, niets wijst er op dat geen van die sociale contacten van toen, zich nog in het land van herkomst zouden bevinden. Het feit dat ze zich, jaren nadat ze zich in België had gevestigd, heeft laten vervoegen door een minderjarige dochter bewijst ook wel impliciet dat ze al die jaren contact heeft gehouden met het thuisfront. Niets sluit uit dat ze de familiebanden of culturele of sociale banden met haar land van herkomst terug aanhaalt/herstelt zoals voorheen.”

De verzoekster betwist op zich niet dat de gemachtigde op 12 februari 2019 een schrijven aan haar heeft gericht met de vraag om bijkomende stukken te bezorgen aangaande artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet. De verzoekster merkt wel op dat het vervolgens nog tot 15 januari 2021 heeft geduurd, dit is bijna twee jaar later, vooraleer haar verblijfsrecht wordt ingetrokken. De verzoekster meent dat zodoende niet gesteld kan worden dat de verweerder zich van alle relevante en recente feitelijke gegevens op de hoogte heeft gesteld. De verzoekster benadrukt voorts dat zij al meer dan zes jaar een koppel vormt met de heer A.B. en zij duurzaam samenleven. De verzoekster verwijst ook naar het stuk 2, thans gevoegd bij haar verzoekschrift, waaruit volgens haar blijkt dat zij een gezamenlijke kinderwens koesteren en zij al meer dan een jaar zwanger tracht te worden. De verzoekster benadrukt dat dit attest dateert van voor de bestreden beslissing en zij stelt dat hieruit ook blijkt dat zij en haar echtgenoot toekomstplannen hebben. Aldus concretiseert de verzoekster welke elementen de gemachtigde, door zijn onzorgvuldig handelen, ten onrechte niet in overweging heeft genomen.

Blijkens de stukken van het administratief dossier nam de verzoekster op 14 februari 2019 kennis van de volgende brief die door de diensten van de verweerder werd opgesteld op 12 februari 2019:

“(…)

Geachte mevrouw

In het kader van het onderzoek van uw dossier over de eventuele intrekking van uw verblijfsrecht en overeenkomstig artikel 74/20, §2, tweede alinea van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dat het volgende bepaalt: ‘Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.’, staat het u vrij om alle documenten die nuttig kunnen zijn voor uw dossier over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats.

*U dient deze documenten over te maken aan het gemeentebestuur van uw woonplaats, **ten laatste 15 dagen na de betekening van dit schrijven.***

(…)”

Deze brief kadert onmiskenbaar in de verplichting, zoals voorzien in artikel 62, §1, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet:

“Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.”

De verzoekster werd zodoende in kennis gesteld van de “eventuele” intrekking van haar verblijfsrecht op grond van artikel 74/20, §2, van de Vreemdelingenwet en zij werd aangezocht om “ten laatste 15 dagen

na de betekening van dit schrijven" alle nuttige documenten over te maken inzake de in artikel 74/20, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet opgesomde elementen.

Met een e-mailbericht van 5 maart 2019 meldt de Dienst Andere Nationaliteiten van de stad Lokeren aan de diensten van de verweerder dat de verzoekster nog niet is langs gekomen ondanks de betekende instructies van 14 februari 2019 en ondanks dat zij ten laatste binnen de 15 dagen na de betekening bijkomende documenten diende binnen te brengen. Uit niets blijkt dat de gemachtigde of de diensten van de verweerder nadien nogmaals bij de stad Lokeren hebben geïnformeerd of er alsnog, na het verstrijken van de voorziene 15 dagen, nieuwe documenten werden bijgebracht. Op 15 januari 2021, dit is ongeveer twee jaar nadat de verzoekster kennis nam van de voormelde brief van 12 februari 2019, ging de gemachtigde over tot de intrekking van verzoeksters verblijfsrecht.

In deze omstandigheden kan de verzoekster worden gevolgd waar zij argumenteert dat niet kan worden gesteld dat de gemachtigde zich van alle relevante en recente feitelijke gegevens heeft op de hoogte gesteld. De Raad wijst erop dat de thans bestreden beslissing niet het antwoord betreft op een verblijfsaanvraag van een vreemdeling in onregelmatig of precair verblijf, maar dat het gaat om de intrekking door het bevoegde bestuur van een verblijfsrecht dat reeds in 2016 werd erkend. Aangezien het gaat om een nadelige maatregel die wordt getroffen op eigen initiatief van het bestuur, komt het des te meer aan dit bestuur toe om zich te steunen op een nauwgezette afweging zodat de beslissing wordt genomen op basis van een afdoende en volledig onderzoek van de recente gegevens van het concrete geval. Waar thans het verblijfsrecht wordt ingetrokken met toepassing van artikel 74/20, §2, van de Vreemdelingenwet, werden de verplichtingen die in dit kader rusten op het bestuur trouwens ook wettelijk verankerd (cf. artikel 74/20, §2, tweede lid, en artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet).

De zorgvuldigheidsplicht die in het licht van artikel 74/20, §2, tweede lid, en artikel 62, §1, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet op het bestuur rust, houdt bijgevolg in de eerste plaats in dat de gemachtigde de betrokken vreemdeling dient te informeren van zijn voornemen om het verblijfsrecht in te trekken en hem in de mogelijkheid moet stellen om concrete gegevens naar voor te brengen betreffende de in artikel 74/20, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet voorziene elementen. Hoewel deze mogelijkheid wel degelijk op 14 februari 2019 aan de verzoekster werd geboden en zij binnen de voorzien termijn van vijftien dagen geen documenten in het kader van artikel 74/20, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet heeft overgemaakt, dient samen met de verzoekster te worden vastgesteld dat de gemachtigde vervolgens nagenoeg twee jaar heeft gewacht om de thans bestreden intrekkingbeslissing te nemen. Dit getuigt van een kennelijk onredelijk handelen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de gemachtigde zich in de tussentijd nogmaals bij de verzoekster heeft geïnformeerd naar de actuele stand van zaken betreffende de in artikel 74/20, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet genoemde elementen. De Raad is van oordeel dat het *in casu* niet getuigt van een zorgvuldige en redelijke feitenvinding om na twee jaar alsnog een intrekkingbeslissing te nemen zonder dat de gemachtigde zich ervan heeft verzekerd dat hij op dat moment, in het licht van voormelde bepaling, over de nodige recente concrete informatie ter zake beschikte.

De gemachtigde kon bovendien niet zonder miskenning van de zorgvuldigheidsplicht stellen dat aan de verzoekster overeenkomstig voormeld artikel 74/20 werd gevraagd om "nieuwe bewijsdocumenten over te maken betreffende de huidige situatie" (eigen onderlijning) wanneer blijkt en buiten betwisting staat dat deze vraag voor het laatst werd gesteld nagenoeg twee jaar voor het treffen van de bestreden beslissing. Dat de gemachtigde hieraan toevoegt dat de verzoekster ook nadien geen enkel stuk binnenbracht dat dienstig is in de overweging tot het intrekken van het verblijfsrecht, doet hieraan geen afbreuk aangezien de brief van 12 februari 2019 uitdrukkelijk en nadrukkelijk (met vetzetting én onderlijning) vermeldt dat de stukken moeten worden overgemaakt binnen de 15 dagen na de betekening ervan. Ook het gegeven dat de gemachtigde verderop in de bestreden akte alsnog overgaat tot een bepaalde belangenafweging in het licht van artikel 74/20, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, volstaat niet. Deze afweging werd immers doorgevoerd zonder dat de gemachtigde zich op de hoogte heeft gesteld of doen stellen van de concrete elementen van verzoeksters recente situatie. Dit blijkt des te meer uit de hypothetische en niet op enig concreet en recent gegeven gebaseerde veronderstelling dat de actuele samenwoning tussen de verzoekster en haar echtgenoot "*uiteraard een positief element [kan] zijn, echter het kan evengoed zijn dat zij een woning delen zonder een gezinscel te vormen*".

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet is derhalve aangetoond.

Het verweer in de nota met opmerkingen doet hieraan geen afbreuk. Zoals hoger reeds uitvoerig besproken, is de verweerder er zelf toe gehouden om er zich van te verzekeren dat hij over de nodige recente gegevens beschikt om een concrete afweging te kunnen maken van de in artikel 74/20, §2, tweede lid, van de Vreemdelingenwet genoemde elementen. Dat de verzoekster in het verleden in gebreke bleef om gevolg te geven aan de in het kader van artikel 62, §1, van de Vreemdelingenwet verzonden uitnodiging, neemt niet weg dat het kennelijk onredelijk is om vervolgens nog bijna twee jaar te wachten om de bestreden beslissing te nemen waarin dan wordt gesteld: *“Bij gebrek aan medewerking van betrokkene hebben wij geen kennis kunnen nemen van eventueel humanitaire bezwaren voor het nemen van deze intrekkingbeslissing”*. In dit opzicht kwam het de verweerder toe om de verzoekster de kans te geven om haar bezwaren te actualiseren alvorens alsnog over te gaan tot de intrekking van haar verblijfsrecht. *In casu* heeft de gemachtigde er zich echter niet van vergewist dat hij over de nodige recente gegevens beschikt om met kennis van zaken te kunnen oordelen of hij al dan niet overgaat tot de intrekking van verzoeksters verblijfsrecht en kan hij dit onzorgvuldig handelen niet afwentelen op de verzoekster.

Het eerste middel is, in de hierboven aangegeven mate, gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 januari 2021 tot intrekking van het verblijfsrecht wordt vernietigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE